

aanvaard. Hij mag nu niet meer bij voortdoring op de spelersbank zitten. Hij moet spelen. Dit houdt in, dat hij op de trainingen meer positieve aandacht moet krijgen. De 'coach' kan nu niet meer om hem heen. Voor vele jeugdcoaches is dit wellicht een overbodige zaak. Zij werken immers al lange tijd op deze manier. Er zijn echter ook tegenstanders van de 'Passerelles'. Zij voeren vaak het argument aan dat ze niet meer kunnen 'coachen' (vrij vertaald: 'wisselen'). Het tegendeel is waar. De verantwoordelijkheid is juist groter geworden. Het coachen eist meer tijd en meer inzicht van de jeugdtrainer. De coaching verplaatst zich voor een deel naar de training. Hier moet in allerlei verschillende spelers-combinaties worden gewerkt. Er zal meer aandacht besteed moeten worden aan de individuele speler. Op deze manier wordt een positieve bijdrage geleverd aan de basketbal-ontwikkeling op korte en op lange termijn. Het vraagt van de coaches inderdaad een mentaliteitsverandering, maar deze zal zeker het basketbal ten goede komen.

10. Jeugdig talent

Als een club de beschikking heeft over een zeer getalenteerde jeugdspeler ontstaan vaak conflicten tussen de coach van het eerste seniorenteam en de jeugdtrainer. Want met welk team moet deze speler meespelen? Is het wel goed om hem buiten de sfeer van zijn leeftijdgenoten te plaatsen? Zal hij zich thuisvoelen in het milieu van oudere routiniers? Hoe wordt hij daar opgevangen? Hoe zal zijn eigen groep reageren op zijn vertrek? Kan hij de hoge verwachtingen waarmaken? Zal hij niet bezwijken onder de druk? Is de belasting niet te groot? Zullen zijn schoolprestaties er niet onder lijden? Krijgt hij een echte kans of zit hij alleen maar op de bank? Dit zijn allemaal vragen, waarbij een gefundeerd antwoord past. Er zal dus binnen de technische staf van de club uitvoerig over gesproken dienen te worden: De jeugdspeler zelf fungeert in deze situatie van tegenstrijdige belangen vaak als speelbal. In de regel vindt hij het wel leuk of zelfs een hele eer om met het hoogste team mee te mogen spelen. De mogelijke gevaren die dit met zich mee zou kunnen brengen, ziet hij echter niet. Het is dan ook raadzaam om in deze situatie de ouders te betrekken. Toch moet men zich geen zorgen maken over de leeftijd, als duidelijk blijkt, dat een jeugdspeler het niveau heeft om met de 'top' mee te kunnen doen. Door de sterk verbeterde trainingsaanpak zal de speler het lichamelijk (fysiek) over het algemeen wel aan kunnen. Hij zal sterk genoeg zijn. De problemen liggen meestal in het mentale vlak. De psychische druk, die een speler krijgt te verwerken mag dan ook niet onderschat worden. Een optimale begeleiding en een goede samenwerking tussen de senioren- en de juniorentrainer kunnen deze problemen voorkomen.

Tenslotte:

Natuurlijk zijn we in het bovenstaande niet volledig geweest. Dat is ook niet mogelijk en ook niet de bedoeling. De beschreven onderwerpen moeten tijdens de cursus een aanzet zijn tot een vruchtbare discussie.